

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 84.053 van 10 december 1999

A. 86.971/VI-15.263

In zake : 1. **de naamloze vennootschap**
PROTECTOR AGS,
2. **GRZYB** Christian,
3. **MAIGRET** Marc,

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Jérôme SOHIER, advocaat,
Emile De Motlaan 19
1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegen-
woordigd door de Minister van
Sociale Zaken,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Gilbert DEMEZ, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 227
1030 Brussel.

**DE VOORZITTER VAN DE VIe KAMER VAN DE RAAD VAN STATE,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die de NV "Protector AGS", Christian GRZYB en Marc MAIGRET op 27 september 1999 hebben ingesteld om de schorsing van de tenuitvoerlegging te verkrijgen van "het koninklijk besluit van 22 juni 1999 tot wijziging van artikel 3 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders";

Gezien het verzoekschrift van dezelfde datum, waarbij dezelfde verzoekende partijen de nietigverklaring van hetzelfde besluit vorderen;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 december 1999, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 10 december 1999 om 10 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gezien het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. SOHIER en Mr. DEMARTIN, advocaten, die voor de verzoekende partijen verschijnen, en van Mr. VAN GEUCHTEN, loco Mr. DENEZ, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Koning krachtens artikel 2, § 1, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders de toepassing van die wet kan uitbreiden "tot de personen

die, zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon arbeidsprestaties onder het gezag van een ander persoon verrichten of die een arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden, als die van een arbeidsovereenkomst" en die personen dus kan onderwerpen aan het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers; dat artikel 3 van het bestreden koninklijk besluit van 22 juni 1999, dat ter uitvoering van de genoemde wetsbepaling is uitgevaardigd, als volgt luidt :

" De toepassing van (deze wet) wordt verruimd tot:

(...)

9° de personen die activiteiten uitvoeren in de zin van artikel 1, § 1, van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten en aan de onderneming die hen tewerkstelt. Deze bepaling is niet van toepassing voor de persoon die in artikel 1, § 1, van voormelde wet van 10 april 1990 bedoelde activiteiten uitoefent als natuurlijke persoon die persoonlijk gemachtigd is een in artikel 1, § 1, bedoelde bewakingsonderneming uit te baten en die zijn activiteiten niet uitoefent onder het gezag van een andere bewakingsonderneming. Zij geldt evenmin voor de persoon die ten minste 20 pct van de aandelen of deelbewijzen van de vennootschap bezit, wanneer de in artikel 1, § 1, van voormelde wet van 10 april 1990 bedoelde onderneming een rechtspersoon is ";

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de verzoekende partijen geen enkel belang hebben bij hun vordering en geen enkel moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen doen gelden; dat ze aanvoert dat de bestreden bepaling immers helemaal niet geldt voor personen die een vergunning hebben en hun activiteiten uitoefenen in het kader van een onderaannemingscontract met een bewakingsonderneming, namelijk een overeenkomst voor de huur van werk of van diensten geregeld bij artikel 1779 van het Burgerlijk Wetboek die inhoudt dat een bepaald werk wordt uitgevoerd zonder dat de onderaannemer ondergeschikt is ten aanzien van zijn medecontractant; dat ze van oordeel is dat het bestreden besluit volgens de nota aan de Ministerraad van 21 mei 1999 helemaal niet tot doel heeft "elke vorm van onderaanneming te verhinderen, (aangezien) het vermoeden dat iemand

onder de sociale zekerheid der arbeiders valt, niet geldt voor een bewakingsagent die persoonlijk een vergunning heeft om een in artikel 1, § 1, van de voornoemde wet van 10 april 1990 bedoelde bewakingsonderneming te exploiteren en die zijn activiteiten niet uitoefent onder het gezag van een andere bewakingsonderneming"; dat volgens haar daaruit volgt dat de onderaannemers die een vergunning hebben en de onderneming waarvoor zij hun opdrachten uitoefenen in geen enkel opzicht onder het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers vallen; dat ze opmerkt dat in casu :

- de eerste verzoekende partij een bewakingsonderneming is die bij het uitoefenen van haar opdrachten inzake bescherming en bewaking uitsluitend werkt met zelfstandige agenten die zelf erkend zijn als bewakingsonderneming en waarmee ze onderaannemingscontracten sluit;
- de tweede en de derde verzoekende partij, die zelf een vergunning hebben, twee van die onderaannemers zijn; dat ze daaruit besluit dat die verzoekende partijen, waarop het bestreden besluit niet van toepassing is en waarvan de beschermde rechten en belangen niet door dit besluit worden aangetast, geen enkel belang hebben bij de nietigverklaring van dat besluit of, daaruit voortvloeiend, bij de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat de verzoekende partijen van hun kant aanvoeren dat ze belang hebben bij die nietigverklaring en bij die schorsing, aangezien "ze allemaal hun activiteit als bewakingsonderneming uitsluitend in onderaanneming uitoefenen, in een relatie van zelfstandige tot zelfstandige" en aangezien het bestreden besluit op hen van toepassing is; dat ze in verband met die toepasbaarheid :

- opmerken dat de voornoemde wet van 10 april 1990 gewijzigd is bij de wet van 18 juli 1997, waarbij de

omschrijving van het begrip "bewakingsonderneming" is verruimd tot elke rechtspersoon of natuurlijke persoon "die, anders dan in het verband van een arbeidsovereenkomst, een activiteit uitoefent bestaande in de blijvende of tijdelijke levering aan derden van diensten van (...) toezicht op en bescherming van roerende of onroerende goederen (...)", om de strijd aan te binden tegen de "schijnzelfstandigen die vennoot zijn van een onderneming die een vergunning heeft", maar erop wijzen dat het Arbitragehof die bepaling, die het in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft geacht, heeft vernietigd;

- aanvoeren dat na dit arrest van het Arbitragehof het bestreden besluit is uitgevaardigd, dat bepaalt dat degenen die bewakingsactiviteiten uitoefenen en de ondernemingen waarbij ze in dienst zijn, onder het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers vallen, behalve als eerstgenoemden die activiteiten niet "onder het gezag" van die onderneming uitoefenen;

- opwerpen dat het woord "gezag" dat in dat besluit wordt gebruikt "op zijn minst dubbelzinnig is, aangezien het geacht wordt hier van toepassing te zijn op zelfstandige agenten die hun beroepsactiviteit in onderaanneming uitoefenen", zoals blijkt uit de memorie van toelichting waarin wordt verwezen naar "de ondernemingen die een beroep doen op schijnzelfstandigen (en zo) hun diensten tegen dumpingprijzen kunnen aanbieden", in het kader waarvan dringend de nodige maatregelen moeten worden genomen;

- van oordeel zijn dat het woord "gezag" in werkelijkheid in de ruime zin slaat op het "toezicht" dat de bewakingsonderneming op haar onderaannemer uitoefent, zodat de tekst volgens hen uiteindelijk tot doel heeft alle partijen bij een onderaannemingscontract onder het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers te laten vallen;

dat ze op grond daarvan aanvoeren dat de toepassing van het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers, dat

hen bij het bestreden besluit wordt opgelegd, financieel erg nadelig voor hen is, aangezien de kostprijs van hun dienstverlening daardoor aanzienlijk zal stijgen, zodat de eerste verzoekende partij genoopt zal zijn haar onderaannemingscontracten met een opzeggingstermijn van drie maanden op te zeggen en haar prijzen op te trekken, terwijl de tweede en de derde verzoekende partij, die te klein van omvang zijn om voor eigen rekening te kunnen werken, genoopt zullen zijn hun activiteiten stop te zetten; dat ze voorts aanvoeren dat de eerste verzoekende partij ook een structureel financieel nadeel zal lijden en dat de kans groot is dat ze klanten verliest of zelfs failliet gaat;

Overwegende dat het bestreden besluit eerst het beginsel huldigt dat de personen die bewakingsactiviteiten uitoefenen in de zin van artikel 1, § 1, van de voornoemde wet van 10 april 1990 en de onderneming waarbij ze in dienst zijn onder het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers vallen, en vervolgens bepaalt dat dit stelsel niet geldt voor onder meer de natuurlijke persoon die over een vergunning beschikt en die "zijn activiteiten niet uitoefent onder het gezag van een andere bewakingsonderneming"; dat die bewoordingen, die ontleend zijn aan het sociale recht, ongetwijfeld betrekking hebben, zoals in de nota aan de Ministerraad van 21 mei 1999 wordt vermeld, op het geval van een onderaannemer die zelf een vergunning heeft en niet ondergeschikt is aan de genoemde onderneming, maar op basis van een overeenkomst als zelfstandige opdrachten voor die onderneming uitvoert; dat de partijen die door zulk een overeenkomst gebonden zijn, dus niet onder de bestreden bepaling vallen en alzo aan de toepassing ervan ontsnappen; dat voorzover de verzoekende partijen zich ertoe beperken hun belang bij de vordering tot schorsing te wettigen met de stelling dat de bestreden bepaling op hen van toepassing zou zijn door de onderaannemingscontracten waardoor zij gebonden zijn, bijgevolg op te merken

valt dat het bestreden besluit hen niet het nadeel kan berokkenen dat ze aanvoeren; dat de vordering bijgevolg niet ontvankelijk is; dat de exceptie moet worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op tien december 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.